

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžk/6/2017
Identifikačné číslo spisu: 1016200510
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1016200510.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ): M. K., bytom M. M. XXXX/X, XXX XX K., zast. JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., so sídlom Žilinská 14, 811 05 Bratislava, IČO: 47 232 757 proti žalovanému: Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom Štefanovičova 5, 817 82 Bratislava o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy, v konaní o kasačnej sťažnosti proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. augusta 2016 č. k. 1S/64/216-15 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. marca 2017 č. k. 1S/64/2016-37, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.
- II. Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.
Konanie na správnom súde

A)

1. Žalobou z 24.03.2016 podanou na Krajský súd v Bratislave sa žalobca domáhal preskúmania postupu žalovaného týkajúceho sa jeho nečinnosti v zmysle § 250t zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p."), teraz podľa § 242 a nasl. zák. č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.") vo veci určenia neplatnosti skončenia služobného pomeru žalobcu v skúšobnej dobe s Kriminálnym úradom finančnej správy.

Žalobca poukázal na uznesenie Okresného súdu Bratislava II z 21.10.2013 sp. zn. 17Cpr/5/2013, ktorým Okresný súd Bratislava II zastavil konanie o určenie neplatnosti skončenia služobného pomeru žalobcu a vec postúpil žalovanému. Predmetná vec mala byť teda postúpená žalovanému na ďalšie konanie a ten mal podľa názoru žalobcu vo veci podľa § 181 zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zák. č. 200/1998 Z.z.“) konať, čo sa však nestalo. Žalobca nebol žiadnym spôsobom upovedomený o vybavení jeho veci a žije v právnej neistote týkajúcej sa neukončeného určenia neplatnosti skončenia jeho služobného pomeru.

Podľa § 181 zák. č. 200/1998 Z.z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec v skúšobnej dobe môže nadriadený alebo colník zrušiť služobný pomer písomne aj bez uvedenia dôvodov. Služobný pomer sa končí uplynutím troch kalendárnych dní nasledujúcich po dni doručenia písomného oznámenia nadriadeného alebo colníka, vždy však najneskôr uplynutím skúšobnej doby; ustanovenia § 254 ods. 3 a 4 sa použijú primerane.

B)

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „správny súd“) prejednal žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

3. Správny súd konštatoval, že žalobcove tvrdenia o nečinnosti žalovaného a o tom, že mu nebola doručená žiadna písomnosť a ani nebol upovedomený o spôsobe vybavenia jeho veci týkajúcej sa určenia neplatnosti skončenia služobného pomeru v skúšobnej dobe, nezakladajú dôvod, pre ktorý by správny súd mal jeho žalobe vyhovieť.

4. Správny súd uviedol, že v zmysle ustanovení štvrtej časti piatej hlavy S.s.p. má správny súd možnosť uložiť nečinnému orgánu povinnosť vo veci konať a v primeranej lehote rozhodnúť, samozrejme za predpokladu, že po oboznámení sa s príslušným spisom zistí, že orgán verejnej správy vo veci týkajúcej sa žalobcu bez vážneho dôvodu nekoná spôsobom upraveným príslušným právnym predpisom, hoci by konať mal a mohol. Správny súd nie je v tomto konaní oprávnený akýmkoľvek spôsobom zasiahnuť do spôsobu posúdenia danej veci príslušným orgánom, prípadne mu prikázať rozhodnúť vo veci určitým spôsobom.

Nekonanie musí byť v rozpore s konkrétnym zákonným ustanovením, ktoré obsahuje príkaz pre správny orgán postupovať, konať, vykonať určité procesné úkony a rozhodovať (napr. III. ÚS 70/09, III. ÚS 282/08, I. ÚS 225/08).

5. V preskúmvanej veci mal správny súd z obsahu administratívneho spisu za zrejmé, že žalovaný po tom, čo mu bola Okresným súdom Bratislava II postúpená žalobcova vec, konal. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky po tom, čo mu žalovaný postúpil žalobcov spis, oznámilo žalobcovi listom č. 1010604/1/56824/2014 zo dňa 29.01.2014, že jeho skončenie služobného pomeru je platné a služobný pomer mu skončil dňom 29.06.2013. Po doručení tohto listu žalobca opakovane nesúhlasil so skončením služobného pomeru a jeho „odvolanie“ bolo posúdené ako sťažnosť, ktorú žalovaný vyhodnotil ako neopodstatnenú (listom č. MF/012532/2014-235, 1/2014/stf.-col. zo dňa 15.04.2014). Obe listy boli žalobcovi doručené do vlastných rúk.

6. Správny súd preto konštatoval, že postup žalovaného nevykazoval znaky nečinnosti uvádzané v žalobe a stotožnil sa s argumentáciou žalovaného a návrh žalobcu, ktorým mal súd uložiť žalovanému konať a rozhodnúť podľa § 181 zák. č. 200/1998 Z.z. nie je dôvodný. Na základe uvedeného správny súd dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť.

II.

Kasačná sťažnosť /stanoviská

A)

12. Uznesenie správneho súdu napadol žalobca (ďalej ako „sťažovateľ“) kasačnou sťažnosťou z 24.10.2016 (č. l. 19), v ktorej uviedol nasledovné dôvody kasačnej sťažnosti:

a) vo veci rozhodol nesprávne obsadený krajský súd (§ 440 ods. 1 písm. e/ S.s.p.),

b) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.)

c) správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.).

13. K dôvodu týkajúceho sa nesprávne obsadeného súdu sťažovateľ poukázal na zmenu procesných kódexov, keď bola vec síce správne pôvodne pridelená senátu, avšak podľa § 19 ods. 2 S.s.p. a § 23 ods. 2 písm. d) S.s.p. má vo veciach žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy rozhodovať na krajskom súde samosudca. Z rozhodnutia správneho súdu je však zrejmé, že rozhodoval senát. Zároveň sťažovateľ namietal aj nesprávne zloženie senátu, keď bola vec pridelená senátu 1S, ktorý bol v čase pridelenia veci v zložení JUDr. Monika Válašiková, PhD. (predsedníčka senátu) a JUDr. Renáta Janáková a JUDr. Zuzana Mališová ako členky senátu a z rozhodnutia vyplýva, že bolo prijaté predsedom senátu Mgr. Viliamom Pohančenikom, ktorý nebol predsedom ani členom senátu 1S. Nemožno preto akceptovať nezákonné zloženie senátu a konaním správneho súdu tak došlo k porušeniu sťažovateľovho práva na zákonného sudcu.

14. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie jeho práva na spravodlivý proces a to tým, že rozsudok nemá predpísanú formu a neobsahuje všetky formálne náležitosti, keď s odkazom na § 139 ods. 1 S.s.p. v písomnom vyhotovení uznesenia chýbajú mená, priezviská rozhodujúcich sudcov a s odkazom na § 141 v spojení s § 147 ods. 2 S.s.p. podpisy členov senátu.

Právo sťažovateľa na spravodlivý proces bolo porušené aj tým, že rozhodnutie správneho súdu bolo nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo má za následok jeho nepresvedčivosť. Z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, prečo sa správny súd stotožnil v plnej miere s argumentáciou žalovaného, a to bez toho, aby zisťoval skutočný stav veci a vec náležite právne posúdil. Správny súd sa nezaoberal tým, že sťažovateľ tvrdí, že vo veci je nečinný žalovaný - Ministerstvo financií Slovenskej republiky, keďže mal vo veci konať a rozhodnúť, čo neurobil (naopak žalovaný vec nezákonne postúpil Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky)

15. Naplnenie dôvodu kasačnej sťažnosti spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci správnym súdom vidí sťažovateľ v tom, že sa správny súd nevysporiadal s predloženými skutkovými a právnymi argumentmi žalobcu a stroho skonštatoval, že žalobcove tvrdenia nezakladajú dôvod, pre ktorý by malo byť vyhovené žalobe. Tento názor je však podľa žalobcu nesprávny a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

16. Sťažovateľ poukázal na ustanovenia § 221, § 181, § 4 ods. 2 a § 233 zák. č. 200/1998 Z.z., v zmysle ktorých mal žalovaný - Ministerstvo financií Slovenskej republiky žalobcov návrh na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa obsahu posúdiť ako rozklad proti rozhodnutiu ministra financií, ktorý vydal oznámenie o skončení služobného pomeru a o tomto rozklade v rámci konania o veciach služobného pomeru rozhodnúť. Ak teda podľa § 221 zák. č. 200/1998 Z.z. v prvom stupni vo veci žalobcu o skončení služobného pomeru žalobcu rozhodol žalovaný, potom proti rozhodnutiu bolo možné podať opravný prostriedok - rozklad a v ňom napadnúť platnosť rozhodnutia ministra financií vydaného v 1. stupni.

17. Žalovaný zostal po posúdení veci Okresným súdom Bratislava II nečinný a podanie neposúdil podľa príslušných ustanovení dvanástej časti zák. č. 200/1998 Z.z., ale naopak, vec opäť a nezákonne postúpil nepríslušnému orgánu - Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky. Vo veci bolo podľa žalobcu jednoznačne preukázané, že vo veci má konať žalovaný a že zostáva doteraz nečinný.

18. Záverom sťažovateľ konštatoval, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu trpí viacerými vadami, naplňajúcimi sťažnostné dôvody kasačnej sťažnosti a preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

B)

19. Vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti z 11.11.2016 (č. 1. 30) žalovaný uviedol, že v danom prípade nedošlo k naplneniu dôvodu podania kasačnej sťažnosti uvedeného v ustanovení § 440 ods. 1 písm. e) S.s.p., nakoľko o nesprávne obsadený súd sa nejedná, ako to vyplýva súdnej praxe, ak rozhodoval senát namiesto samosudcu. Zároveň žalovaný zdôraznil, že vec bola síce pridelená na Krajskom súde v Bratislave na konanie a rozhodnutie senátu 1S v zložení JUDr. Monika Válašiková, PhD. (predsedníčka senátu) a JUDr. Renáta Janáková a JUDr. Zuzana Mališová ako členky senátu, avšak podľa rozvrhu práce na rok 2016 senát 1S zastupoval senát 2S, ktorého predsedom bol Mgr. Viliam Pohančenič, a preto argumentácia sťažovateľa o nesprávne obsadenom senáte neobstoí. Napadnutým uznesením nebolo porušené právo na spravodlivý proces, keďže napadnuté uznesenie má všetky náležitosti, ktoré vyžaduje S.s.p.

20. Žalovaný zastáva názor, že správny súd náležite a riadne zistil skutkový stav a na základe neho ustálil právny názor, podľa ktorého došlo k nečinnosti orgánu verejnej správy. Uvedený právny názor krajský súd v odôvodnení riadne, zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil.

21. Žalovaný sa absolútne nestotožnil s tvrdeniami sťažovateľa, že správny súd pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalovaného je potrebné rozlišovať medzi žalobami o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy podľa § 177 a nasl. S.s.p. a žalobami proti nečinnosti orgánu verejnej správy, pričom správny súd preskúmal či bol žalovaný ako aj Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky vo veci činné resp. nečinné a na podklade spisu ustálil právny názor, že nedošlo k nečinnosti, čo aj odôvodnil. S poukazom na uvedené má žalovaný za to, že je nesprávny názor sťažovateľa, že správny súd mal v rámci žaloby proti nečinnosti orgánu verejnej správy preskúmať aj spôsob akým rozhodoval žalovaný ako aj Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky.

22. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol kasačnému súdu, aby kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

III.

Právne názory kasačného súdu

23. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou (§ 442 S.s.p.) a včas (§ 443 S.s.p.) kasačný súd preskúmal napadnuté uznesenie spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačnú sťažnosť je v zmysle § 461 S.s.p. potrebné zamietnuť, nakoľko po jej preskúmaní kasačný súd na základe nižšie uvedených právnych názorov dospel k záveru, že je nedôvodná.

24. Na prvom mieste kasačný súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v preskúmanej veci sťažovateľky), t.j. na zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Správneho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti preskúmanému rozhodnutiu či postupu správcu dane a následne proti napadnutému rozsudku. Preto kasačný súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody vstupovať.

25. Rovnako kasačný súd zdôrazňuje, že predmetom konania o kasačnej sťažnosti je v medziach uvedených v § 453 S.s.p. prieskum prípustnosti a následne dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti, preto kasačný súd primárne na základe dôvodov kasačnej sťažnosti preskúmal relevanciu vytykaných nedostatkov konania správneho súdu a napadnutého uznesenia v rozsahu sťažnostných bodov.

26. V takto vymedzenom rámci prieskumu a pri nemennosti skutkového stavu (§ 454 v spojení s § 441 S.s.p.) o preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) kasačný súd pristúpil k prieskumu oprávnenosti uvedených dôvodov kasačnej sťažnosti.

27. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti ako prvý a jeden z najzávažnejších sťažnostných bodov namietal nesprávne zloženie správneho súdu, keď rozhodoval namiesto samosudcu senát a tento senát navyše rozhodoval v nesprávnom zložení. Tento dôvod kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd za nedôvodný, a to na základe nasledujúcich skutočností. Sťažovateľ podal žalobu o nečinnosť ešte za účinnosti právnej úpravy konania o nečinnosti v zmysle § 250t a nasl. O.s.p., o ktorej rozhodoval podľa § 246b O.s.p. krajský súd v senáte. Z toho dôvodu bola vec na krajskom súde pridelená senátu, náhodným výberom senátu 1S. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť nový procesný právny predpis, v ktorom je konanie o žalobe proti nečinnosti orgánu verejnej správy upravené v § 242 a nasl. S poukazom na prechodné ustanovenie § 491 ods. 1 S.s.p. sa aj na konania začaté podľa piatej časti O.s.p. do 30.06.2016 aplikuje S.s.p., preto správny súd v konaní správne postupoval podľa ustanovení S.s.p.. Sťažovateľ namietal, že ak súd postupoval podľa ustanovení S.s.p., mal vo veci rozhodovať podľa § 23 ods. 2 písm. d) sudca a nie senát.

V tejto súvislosti kasačný súd uvádza, že zo znenia ustanovenia § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p. upravujúcej tzv. vady konania nešlo o nesprávne obsadený súd, ak namiesto samosudcu rozhodoval senát. Aj napriek zmene procesnej úpravy, táto zásada zákonnosti senátu pri samosudcovskom rozhodovaní (vyplývajúca aj z judikatúry) zostáva plne akceptovaná aj za účinnosti nového procesného predpisu.

28. Čo sa týka námietky sťažovateľa, že senát, ktorý vo veci rozhodoval, nebol správne obsadený, kasačný súd ani túto námietku nepovažoval za relevantnú. Vec bola pridelená (za účinnosti O.s.p.) náhodným výberom senátu 1S, ktorý bol v zložení JUDr. Monika Válašiková, PhD. (predsedníčka senátu) a JUDr. Renáta Janáková a JUDr. Zuzana Mališová ako členky senátu. Z rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2016 v znení dodatkov vyplýva, že zastupujúcim senátom senátu 1S je senát 2S, ktorý bol v čase rozhodovania v zložení Mgr. Viliam Pohančenič a JUDr. Marián Trenčan ako predsedovia senátu. Zo súdneho spisu je zrejmé, že JUDr. Monika Válašiková, PhD. ako predsedníčka senátu 1S čerpala v čase rozhodovania veci (24.08.2016) dovolenku, preto došlo v zmysle rozvrhu práce k jej zastúpeniu ako predsedom senátu 2S Mgr. Viliamom Pohančeničom, a teda nedošlo k porušeniu práva na zákonného sudcu.

29. Sťažovateľ považoval za naplnený aj sťažnostný bod týkajúci sa porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces z dôvodu, že uznesenie o zamietnutí žaloby o nečinnosť orgánu verejnej správy nemá všetky náležitosti vyžadované zákonom, najmä s poukazom na § 147 ods. 2 S.s.p. v spojení s § 139 S.s.p. Sťažovateľ namietal, že v uznesení nie sú uvedené mená a priezviská sudcov, ktorí vo veci rozhodovali, ako aj podpisy všetkých členov senátu. Rovnako mal za to, že rozhodnutie správneho súdu nebolo dostatočne odôvodnené. Kasačný súd dospel k záveru, že ani tento kasačný dôvod nie je naplnený. V konaní o nečinnosti orgánu verejnej správy rozhoduje správny súd o zamietnutí žaloby uznesením. Rozhodovanie uznesením je upravené v § 147 až 151 S.s.p., pričom v § 147 ods. 2 S.s.p. je zakotvený odkaz na primerané použitie ustanovení o rozsudku. Primeranosť použitia ustanovení o rozsudku však neznamená, že všetky ustanovenia týkajúce sa rozsudkov sa použijú aj pri uzneseniach. Ustanovenie § 149 jasne stanovuje, čo má obsahovať písomné vyhotovenie uznesenia, a to: „označenie správneho súdu, ktorý ho vydal, označenie účastníkov konania a veci, výrok, odôvodnenie, poučenie o opravnom prostriedku a deň a miesto vydania uznesenia". Toto ustanovenie však neuvádza, že by uznesenie malo obsahovať mená, priezviská sudcov, ako to výslovne uvádza ustanovenie § 139 ods. 1 S.s.p. pri písomnom vyhotovení rozsudku.

30. Kasačný súd však dáva sťažovateľovi za pravdu v tom, že ak ide o senátne rozhodnutie aj pri uznesení sa aplikuje § 141, a teda písomné vyhotovenie uznesenia podpisujú všetci členovia senátu. Správny súd však tento nedostatok v písomnom vyhotovení napadnutého uznesenia napravil vydaním opravného uznesenia č. k. 1S/64/2016-37 z 28.03.2017, keď opravil uznesenie v časti podpisov a označenia sudcov. Kasačný súd dodáva, že rovnako ako správny súd má za to, že išlo len o zrejmú nesprávnosť, keďže na prvopise uznesenia sa nachádzajú všetky tri podpisy členov senátu.

31. K námietke sťažovateľa týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia a jeho nepreskúmateľnosti, kasačný súd poukazuje na to, že správny súd sa v odôvodnení zaoberal pre prejednávajúcu vec relevantnými právnymi otázkami, a to najmä zisťovaním, či bol žalovaný nečinný, a preto nemožno rozhodnutie, v ktorom správny súd nedal odpoveď na všetky žalobcom nastolené otázky za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené.

V tejto súvislosti Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08, III. ÚS 465/2016).

32. Sťažovateľ svoju kasačnú sťažnosť postavil aj na kasačnom dôvode uvedenom v ustanovení § § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., a teda namieta, že správny súd nesprávne právne posúdil preskúmanú vec. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že s týmto kasačným dôvodom zákonodarca spája právnu situáciu, kedy správny súd na správne a zákonným spôsobom zistený skutkový stav (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.) bez vád zaťažujúcich jeho rozhodovanie (písmena a/ až f/) nesprávne aplikuje objektívne právo v merite veci bez možnosti opory v doterajšej ustálenej rozhodovacej praxi kasačného súdu.

Nesprávnosť aplikácie objektívneho práva správnym súdom je zapríčinená chybným výberom normy hmotného práva alebo procesného práva, ktorá vo svojej hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci správnym súdom konkrétne spočíva v tom, že odvolací súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

33. Kasačný súd rovnako ako správny súd z pripojeného administratívneho spisu zistil, že Kriminálny úrad Finančnej správy listom č. 1010601/1/298324/2013 z 20.06.2013 oznámil sťažovateľovi 26.06.2013 zrušenie služobného pomeru v skúšobnej dobe bez uvedenia dôvodu podľa § 181 zákona č. 200/1998 Z.z. V liste mu bolo oznámené, že služobný pomer mu končí uplynutím troch kalendárnych dní nasledujúcich po dni doručenia tohto oznámenia. Sťažovateľ oznámenie o zrušení služobného pomeru odmietol prevziať a podpísať, čo vyplýva z úradného záznamu Č.p. 9007024/1/306559/2013 z 26.06.2013.

Následne žalobca podal na Okresný súd Bratislava II dňa 21.08.2013 návrh o určenie, že skončenie služobného pomeru je neplatné a že jeho služobný pomer naďalej trvá a o určenie povinnosti, že Kriminálny úrad finančnej správy je povinný zaplatiť mu služobný plat od 29.06.2013 až do času, kedy mu oznámi pokračovanie v plnení služobných úloh. Okresný súd Bratislava II uznesením č. k. 17Cpr/5/2013-11 zo dňa 21.10.2013 konanie zastavil a po právoplatnosti uznesenia vec postúpil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný listom č. MF/007388/2014-235 z 07.01.2014 postúpil spis

Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky ako orgánu príslušnému na konanie v predmetnej veci.

34. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky následne zaslalo sťažovateľovi list označený ako „Skončenie služobného pomeru colníka v skúšobnej dobe - odpoveď“ č. 1010604/1/56824/2014 zo dňa 29.01.2014, v ktorom mu opakovane oznámilo, že jeho skončenie služobného pomeru je platné a služobný pomer mu skončil dňom 29.06.2013. Sťažovateľ zásielku určenú do vlastných rúk prevzal dňa 05.03.2014 a následne adresoval prezidentovi finančnej správy ďalšie podanie z 14.03.2014, označené ako „Odvolacie konanie“, v ktorom nesúhlasil s rozhodnutím z 29.01.2014, pretože ho považoval za lživé, chybné a zámerne vykonštruované. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky toto podanie posúdilo podľa obsahu ako sťažnosť smerujúcu proti postupu prezidenta finančnej správy, v súlade s ustanovením § 44 ods. 1 písm. e) zákona č. 200/1998 Z.z. v spojení s § 3 zákona č. 9/2010 Z.z. o sťažnostiach v znení zákona č. 289/2012 Z.z. (ďalej len „zákon č. 9/2010 Z.z.“). Uvedená sťažnosť bola postúpená na vybavenie najbližšie nadriadenému orgánu verejnej správy - žalovanému listom č. 101604/1/145463/2014 z 19.03.2014. Žalovaný sťažnosť prešetril a sťažovateľovi listom ministra financií č. MF/012532/2014-235, 1/2014/stf.-col. z 15.04.2014 oznámil, že nebolo zistené porušenie právnych predpisov a jeho sťažnosť bola vyhodnotená ako neopodstatnená. Zásielku určenú do vlastných rúk si sťažovateľ prevzal 09.05.2014.

35. Sťažovateľ 22.04.2014 adresoval podpredsedovi vlády a ministrovi financií Slovenskej republiky ďalšie podanie, označené ako „Konanie v prvom stupni vo veci služobného pomeru“. Toto podanie v súlade s ustanovením § 44 ods. 1 písm. e) zákona č. 200/1998 Z.z. v spojení s § 3 zákona č. 9/2010 Z.z. bolo posúdené ako opakovaná sťažnosť vo veci skončenia služobného pomeru v skúšobnej dobe. Žalovaný na základe opakovanej sťažnosti v súlade s § 21 ods. 2 zákona č. 9/2010 Z.z. prekontroloval správnosť vybavenia sťažnosti z 15.04.2014 a dospel k záveru, že sťažnosť bola vybavená správne. Svoje stanovisko oznámil žalovaný sťažovateľovi listom ministra financií Slovenskej republiky č. MF/012532/2014-235, 2/2014/stf.-col. z 15.05.2014, v ktorom zároveň žalobcu upozornil, že ďalšie opakované sťažnosti vo veci skončenia služobného pomeru v skúšobnej dobe ministerstvo odloží podľa § 6 ods. 1 písm. e) zákona č. 9/2010 Z.z. Doporučenú zásielku prevzal sťažovateľ 05.06.2014.

36. Dňa 29.04.2015 bolo ministrovi financií Slovenskej republiky adresované ďalšie podanie sťažovateľa, označené ako „Bezodkladná výzva vo verejnom záujme“, ktoré žalovaný podľa obsahu posúdil ako ďalšiu opakovanú sťažnosť žalobcu vo veci skončenia služobného pomeru v skúšobnej dobe, a preto žalovaný listom č. MF/009535/2015-235 z 12.05.2015 sťažovateľovi oznámil, že jeho podanie z 27.04.2015 odložil. Doporučenú zásielku prevzal sťažovateľ 05.06.2015.

37. Žalovaný v konaní pred správnym súdom tvrdil, že od zastavenia konania o určenie neplatnosti skončenia služobného pomeru Okresným súdom Bratislava II a postúpenia žalovanému, bol tento nečinný, keďže mu nebola doručená žiadna písomnosť a nebol žiadnym spôsobom upovedomený o vybavení jeho veci. V kasačnej sťažnosti ďalej sťažovateľ tvrdil, že žalovaný mal vo veci konať a rozhodnúť a nepostúpiť vec Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky a že sa správny súd nevysporiadal s predloženými skutkovými a právnymi argumentmi žalobcu, keď konštatoval, že žalobcove tvrdenia nezakladajú dôvod preukazujúci nečinnosť. Podľa názoru sťažovateľa mal teda žalovaný posúdiť návrh na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa obsahu ako rozklad proti rozhodnutiu Ministra financií, ktorý vydal oznámenie o skončení služobného pomeru a o tomto rozklade v rámci konania o veciach služobného pomeru rozhodnúť.

38. Kasačný súd konštatuje, že konanie o žalobe o nečinnosť orgánu verejnej správy je nutné dôsledne rozlišovať od konania o žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy resp. konania o správnej žalobe, v ktorých správny súd preskúmava spôsob a postup rozhodnutia orgánu verejnej správy. V rámci konania o nečinnosti môže byť orgánu verejnej správy uložená povinnosť, aby v určenej lehote konal a rozhodol, a to v prípadoch, keď mu táto povinnosť vyplýva z právneho predpisu, avšak nie je mu možné nanútiť, akým spôsobom má konať. Kriminálny úrad finančnej správy oznámil sťažovateľovi skončenie služobného pomeru v skúšobnej dobe, sťažovateľ podal žalobu na Okresný súd Bratislava II o neplatnosť skončenia služobného pomeru, ten konanie zastavil a vec

postúpil žalovanému. Žalovaný vec postúpil Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky (v zmysle § 4 zák. č. 333/2011 Z.z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva je služobným úradom colníkov a štátnych zamestnancov, ktorí vykonávajú štátnu službu na Kriminálnom úrade finančnej správy a zároveň odvolacím orgánom). Žalovaný na základe listu Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky z 15.04.2014 oznámil sťažovateľovi, že nebolo zistené porušenie právnych predpisov. Rovnako aj na ďalšie sťažovateľove podania reagoval, a to listami z 15.05.2014 a 12.05.2015, ktoré boli sťažovateľovi doručené. Na základe týchto skutočností je nepochybné, že žalovaný vo veci konal. Neobstojí preto sťažovateľovo tvrdenie, že nebol žiadnym spôsobom upovedomený o vybavení veci alebo že žalovaný nekonal, ale vec nezákonne postúpil Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky.

Záverom kasačný súd dodáva, že ani sťažovateľovo tvrdenie o možnom posúdení návrhu na určenie neplatnosti skončenia služobného pomeru ako rozkladu žalovaným je pre posúdenie veci irelevantné, nakoľko oznámenie vydal Kriminálny úrad Finančnej správy.

39. Kasačný súd sa plne stotožňuje s právnym posúdením veci správnym súdom, ktorý žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy zamietol, keď rovnako ako správny súd nevyhodnotil konanie žalovaného ako nečinnosť. Konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy umožňujú súdu poskytnúť ochranu každej fyzickej alebo právnickej osobe, do práv ktorej bolo zasiahnuté nečinnosťou orgánu verejnej správy a to tým, že na základe žaloby dotknutej osoby môže súd uložiť nečinnému orgánu povinnosť vo veci konať a v primeranej lehote rozhodnúť, a to za predpokladu, že orgán verejnej správy vo veci týkajúcej sa sťažovateľa bez vážneho dôvodu nekoná spôsobom upraveným príslušným právnym predpisom, hoci by konať mal a mohol. Ako správne poznamenal správny súd, súd nie je v tomto konaní oprávnený akýmkoľvek spôsobom zasiahnuť do spôsobu posúdenia danej veci príslušným orgánom, prípadne mu prikázať rozhodnúť vo veci určitým spôsobom.

40. Kasačný súd nezistil v konaní správneho súdu žiadne pochybenie, ktoré by malo za následok naplnenie niektorého zo sťažovateľom uplatnených sťažnostných dôvodov.

V.

41. Kasačný súd má za preukázané, že napadnuté uznesenie spĺňa zákonné požiadavky na formálne i obsahové náležitosti zákonného, presvedčivého, dostatočne odôvodneného a preskúmateľného uznesenia požadované právnymi predpismi. Napadnuté uznesenie správneho súdu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené, a preto námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti nie sú spôsobilé spochybniť jeho správnosť. Kasačný súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi o tom, že nedošlo vo veci skončenia služobného pomeru žalobcu k nečinnosti žalovaného.

42. Počas konania kasačný súd z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu únieového práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné súdny prieskum prerušiť, poprípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

43. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok sťažovateľa a stanoviska žalovaného rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku uznesenia.

44. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a žalovanej ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 438 v spojení s § 439 S.s.p.).